

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.920 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type C (kort verblijf).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat J.-C. NDJAKANYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 26 juli 2006 een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum type D, teneinde zich te herenigen met haar Belgische dochter. Deze aanvraag werd door het bestuur niet ingewilligd.

1.2. Verzoekster diende op 9 januari 2007 een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum type C (kort verblijf).

1.3. Op 13 februari 2007 weigerde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het gevraagde visum toe te staan.

1.4. Verzoekster diende op 14 september 2008 opnieuw een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum type C (kort verblijf).

1.5. Op 21 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van het gevraagde visum. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

"(...) Geeft onvoldoende garanties tot terugkeer (heeft reeds getracht zich in België te vestigen). Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

2.1. Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten."

"Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurs-handelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v^o Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat het bestuur de bestreden beslissing in de Nederlandse taal heeft genomen, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.2. In haar repliekmemoirie wijst verzoekster erop dat verweerder onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken en vraagt vervolgens om de nota met opmerkingen van verweerder in toepassing van de artikelen 39/16 en 39/17 van de Vreemdelingenwet nietig te verklaren en derhalve uit de debatten te weren, aangezien deze nota is opgesteld in de Nederlandse taal daar waar de bestreden beslissing is opgesteld en betekend in de Franse taal.

Zoals hierboven reeds werd gesteld, werd de bestreden beslissing genomen in de Nederlandse taal. Het gegeven dat de betekening van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden in de Franse taal doet hieraan geen afbreuk. De Raad stelt verder vast dat de nota met opmerkingen is opgesteld in de Nederlandse taal, zijnde de taal van de rechtspleging, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de nota met opmerkingen uit de debatten te weren.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van *'het beginsel van behoorlijk bestuur'*. Verzoekster betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat zij bij haar visumaanvraag de door de artikelen 2, 2°; 3, 4°; en 3bis van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten heeft overgemaakt. Zij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en dat verweerder niet motiveert waarom hij van mening is dat zij niet daadwerkelijk zal terugkeren naar haar land van herkomst. Verder erkent zij dat zij enkele jaren geleden een visumaanvraag heeft ingediend, om haar dochter in België te kunnen vervoegen, doch stelt zij dat zij vrijwillig heeft afgezien van deze aanvraag en dat dit gegeven niet van die aard is om de bestreden beslissing te kunnen onderbouwen.

3.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 15 van de Overeenkomst ter uitvoering van het op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen en artikel 5 van de verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen, gesteld dat verzoekster onvoldoende garanties geeft tot terugkeer en dat zij reeds getracht heeft zich in België te vestigen. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat deze motivering stereotiep is, nu de weigeringsbeslissing onderbouwd is met een gegeven dat specifiek voortvloeit uit het dossier van verzoekster. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Ten overvloede wijst de Raad er voorts op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van*

bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De motivering van de bestreden beslissing dient in casu beschouwd te worden als een afdoende motivering, die verzoekster in staat stelt de bestreden beslissing aan te vechten met de middelen waarover zij beschikt. Een schending van de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.2. In de mate dat verzoekster inhoudelijke kritiek uit op het motief van de bestreden beslissing, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet betwist dat verzoekster initieel een visum met het oog op een vestiging bij haar dochter in België aanvroeg en derhalve aangaf plannen te hebben om permanent in het Rijk te blijven. Pas op het ogenblik dat deze aanvraag niet werd ingewilligd door het bestuur - de stelling van verzoekster dat zij vrijwillig afzag van deze aanvraag vindt immers geen steun in het administratief dossier - verzocht zij een eerste maal om de afgifte van een visum type C (kort verblijf). Dit visum werd geweigerd omwille van het vestigingsgevaar. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om, gezien het ontbreken van documenten waaruit kan afgeleid worden dat verzoekster de intentie heeft om na een verblijf in België naar haar land van herkomst terug te keren en gelet op het vestigingsgevaar dat kan afgeleid worden uit het initiatief van verzoekster om eerst een visum type D aan te vragen, ook de herhaalde aanvraag van verzoekster om een visum type C te verwerven af te wijzen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat het gegeven dat een vreemdeling beschikt over voldoende bestaansmiddelen of het feit dat hij een verbintenis tot tenlasteneming kan overleggen niet tot gevolg heeft dat het bestuur niet zou kunnen weigeren om aan deze vreemdeling een visum type C af te leveren indien blijkt dat de aanvrager onvoldoende garanties geeft dat hij na het verstrijken van de geldigheidsduur van het gevraagde visum naar zijn land van herkomst zal terugkeren.

Verzoekster blijft in gebreke om enige schending van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

3.1.4. Verzoekster laat verder na te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing werd geschonden en het is niet aan de Raad om dit te specificeren (RvS 21 maart 2007, nr. 169.230), zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.2. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.